

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Diacono. 467.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

leuerit: eodem modo diuitiæ, cum hauriuntur, decrementum minimè patiuntur, nec beneficentiæ mamilla eos, qui Christi causa pueros se præbent, exhauritur, aut penuriam & egestatem perpetitur, quoadusque ad verâ perfectionē eos transfuderit.

Isidoro Diacono. 467.

Diuina & immortalis natura omnia simpliciorum exempla improbis iure ac merito inuecta, literarum sacrarum monumentis emendationis nostræ causa consignauit: ut eiusdem pœnæ metu ab iisdem flagitiis deterreamur. Quamobrem, si pœnas metuimus, per veneranda dogmata eas caueamus.

Orioni Monacho. 468.

Ad comparandam virtutem haud satis est Monasticam vitam profiteri: verum ad id quoque modestia accedat necesse est. Nam si lenitatis certamen obeuntes, turbulenta mente illud interrumpamus, hoc nihil aliud fuerit, quàm salutem quidem consequi velle: ea autem, quæ ad ipsam consequendam adminiculo sunt, efficeret nolle.

Hieraci. 469.

Per bona terræ, Scriptura huiusce vitæ commoda intelligit, per participationem idem cum futuris nomē obtinentia: Deo nimirum imbecillitatem nostram summa sapientia instituyente, ac per ea, quæ in sensum cadunt, ad ea, quæ animo & intellectu percipiuntur, nos velut porrecta manu ducente.

Es. I.

Theodoro Scholastico. 470.

Tu quidem opus omne, quod manibus elaboratur, turpe ac probrosum esse existimas, cum alioqui vtile sit, atque ad tuendam vitam conducatur. At Mitylenæus Pittacus, quamuis rex esset, pistrinum tamen manibus suis extrucebat, simulque & actuosè se exercebat, & cibum operabatur.

δραγὴ ὁ ὑποπίθιος. ἔπα καὶ πλῆθος ἀντλήμωνος, ἐλάττωσιν ἔχ ὑφίσταται, οὐδὲ ματὸς εὐποιίας ἐκτρέφωσι τοὺς ἀφ' θεοῦ νηπιάζοντας, κένωσιν ὑπομένει ἢ ἐνδύσασιν, μέχρις ἀνὰ πρὸς τὴν ὄντως ἀξιοπέμνη τελείωσιν.

Isidorō Διάκονῳ. υξζ.

Πάντα ἢ θεία καὶ ἀκήρατος φύσις τὰ τῆς πτωχείων ὑποδείγματα διχῶς ἐπαχθέντα τοῖς πλάσμασι πρὸς δόρυσιν ἡμῶν ἀνάγκαστα ἔθετο. ἵνα τῷ φόβῳ τῆς ἰσῆς κολάσεως φύγων μὴ τὴν κοινανίαν τῆς πράξεως. εἰ τοίνυν δεδίπτεται τὰ ἔπιπμα, φυλαχθῆ τὸ σέβας τοῖς δόγμασι.

Ορίωνι μοναχῷ. υξη.

Οὐκ ἀρκεῖ πρὸς ἀρετὴν τὸ ἀσκήν, ἀλλὰ καὶ μετρίως πρὸς τῷ ἀσκήν. εἰ γὰρ ἀγὰνα πρῶτος μετερχόμενοι γνώμη τῶτον παρεχόμενοι ἐγκόπιον, οὐδὲν ἕτερον ἔστιν, ἢ θέλει μὴ σωτηρίας τυχεῖν, μὴ θέλει δὲ ποιῆν τὰ πρὸς αὐτὴν συμβαλλόμενα.

Ιέραι. υξθ.

Ἀγαθὰ τῆς γῆς τὰ ἐνταῦθα λέγει καλὰ ἢ γεφυρὰ κατὰ μετρίαν τῆς μελλόντων σιωπῆς, παιδαγωγώματος τὴν ἀδένεια ἡμῶν παρσώφως τὸ θεῶν, καὶ ἀφ' τῆς ἀσκήτης χειραγωγώματος πρὸς τὰ νοόμενα.

Θεοδώρῳ χολατικῷ. υο.

Αὐτὸς μὴ ἐφύβεισεν ἠγῆ πᾶσαν χειρὸς κμῆτον ἐργασίαν. Βιωφελῆ τε ὑπάρχουσαν καὶ πρὸς τὸ ζῆν χειρομύσασαν. ὁ μυτιληναῖος δὲ Πιττακὸς, καὶ τοῖ βασιλεὺς ὢν, τὸν μέλινα νυτὲργει, καὶ ἐπεργῶς γυμναζόμενος, καὶ ἀσκήτης τὴν πρῶτην ἐργασίαν.

Κυρη.